

Мария Илиева

Миг

И водиш ме по път,
осеян с рози,
цъфтят пред нас
градини във червено.
И толкоз китно е,
и хубаво,
и топло
разцъфва пролет като цвете.
И пак до теб,
изпълнена със обич
тъй свидна,
плаха,
всеотдайна...
Сега съм хванала ръката ти...
Мигът е пълен,
като пълнолуние.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10161>]